

Muhammads svärd

Ateistisk – judisk vederläggning av lögnerna uttalade av Vatikanens Påve

Muhammads svärd
Författaren Uri Avnery
23/09/06

Ända sedan de dagar då romerska kejsare kastade kristna till lejonerna, har förbindelserna mellan kejsarna och kyrkans överhuvuden genomgått många förändringar.

Konstantin den Store, som blev kejsare år 306 för nästan exakt 1700 år sedan, uppmuntrade praktiserandet av Kristendom i kejsardömet, som inkluderade Palestina. Århundraden senare delades kyrkan upp i en östlig del (ortodox) och i en västlig del (katolsk). Biskopen i väst förvärvade titeln Påve och han krävde att kejsaren skulle acceptera hans överlägsenhet. Kampen mellan kejsarna och påvarna spelade en central roll i Europeisk historia och delade folk. Det gick upp och ner. En del kejsare avskedade eller utslöt en påve, en del påvar avskedade eller bannlyste en del kejsare. En av kejsarna, Henry IV ’’vandrade till Canossa’’ och stod tre dagar barfota i snön framför påvens slott, tills påven bestämde sig för att annullera hans bannlysning.

Men det fanns gånger när kejsare och påvar levde i fred med varandra. Vi bevittnar en sådan period idag. Mellan den nuvarande påven Benedict XVI och den nuvarande kejsaren George Bush II, existerar det en underbar harmoni. Förra veckans tal av påven, som resulterade i en värdslig storm, gick väl ihop med Bushs korståg mot ’’Islamfascism’’ i samband med ’’sammandrabbning av civilisationer’’.

I sin föreläsning vid ett tyskt universitet, beskrev den 265:e påven vad han ser som en stor skillnad mellan Kristendomen och Islam: medan Kristendomen är baserat på sunt förnuft, så förnekar Islam det. Medan kristna ser Guds logik, så förnekar muslimer att det finns någon sådan logik i Allahs handlingar.

Som en judisk ateist, så har jag inte för avsikt att träda i den stridiga debatten. Det är långt ifrån min ödmjuka möjlighet att förstå påvens logik. Men jag kan inte overse en passage, som rör mig också, som en israel som bor i gränslandet för ’’civilisationens krig’’.

För att bevisa frånvaron av sunt förnuft i Islam, hävdar påven att profeten Muhammad beordrade sina följeslagare att sprida sin religion med svärdet. Enligt påven är det oresonabelt, för tro föds från själen, inte från kroppen. Hur kan ett svärd påverka själen?

För att stödja sin sak citerar påven – av alla människor – en Bysantisk kejsare, som givetvis tillhörde den konkurrerande östliga kyrkan. Vid slutet av 1300-talet sade kejsare Manuel II Palaeologus i en debatt han hade – eller snarare det är vad han sade (om den skedde råder det tvivel om) – med en okänd persisk muslimsk lärd. I debattens hetta, framkastade kejsaren (enligt egen utsägo) följande ord till sin motståndare:

’’Visa mig bara vad Muhammad kom med som var nytt, och i det kommer du bara att hitta ondska och omänsklighet, så som att sprida med svärdet den tro han predikade.’’

Dessa ord lämnar plats för tre frågor:

- Varför uttalade kejsaren dessa ord?
- Är dessa ord sanna?
- Varför citerade påven dessa ord?

När Manuel II skrev sin avhandling, var han överhuvud för ett döende imperium. Han fick makten 1391 när endast ett få antal provinser i det en gång så lysande imperiet återstod. Dessa var också de redan under turkiskt hot.

Vid den tidpunkten, hade de ottomanska turkarna nått fram till Danubes gräns. Dom hade erövrat Bulgarien och norra Grekland, och hade två gånger besegrat undsättande arméer som skickats ut av Europa för att bevara det östra imperiet. Den 29 maj 1453 endast ett par år efter Manuels död, föll hans huvudstad Konstantinopel (dagens Istanbul) till turkarna, vilket satte slut på det imperium som hade bestått i mer än tusen år.

Under sin regeringstid reste Manuel runt till Europas huvudstäder i ett försök att tillskansa sig stöd. Han lovade att förena kyrkan. Det råder inget tvivel om att han skrev sin religiösa avhandling för att sporra de kristna länderna mot turkarna och övertyga dem om att påbörja ett nytt korståg. Målet var praktiskt och teologiskt gav det politiskt stöd.

På så sätt så ger citatet exakt vad som krävs för den nuvarande kejsaren George Bush II. Han vill också förena den kristna världen mot den muslimska ’’Ondskans axel’’. Därutöver står återigen turkarna och knackar på Europas dörrar, denna gång fredligt. Det är väl känt att påven stödjer de krafter som arbetar emot Turkiets inträde i den Europeiska gemenskapen.

Finns det någon sanning i Manuels påstående?

Påven själv tillade ett ord av försiktighet. Som en seriös och ryktbar teolog, kunde han inte sträcka sig till att förfalska skriven text. Därför tillstod han att Koranen speciellt förbjuder spridandet av tron med tvång. Han citerade den andra suran vers 256 som säger ’’TVÅNG skall inte förekomma i trosfrågor’’.

Hur kan man ignorera ett sådant otvetydigt uttalande? Påven argumenterar för att detta påbud pålades profeten när han ännu var i början av sin karriär, fortfarande svag och kraftlös, men senare blev han beordrad att använda svärdet för trons skull. En sådan order existerar inte i Koranen. Det är sant att Muhammad påkallade användandet av svärdet mot de stammar som var emot honom – kristna, judar och andra – i Arabien när han etablerade sin stat. Men det var en politisk handling, inte en religiös handling; baserat på kamp för intagande av territorium inte för spridande av tro.

Jesus sade: ’’Ni kommer att känna igen dem genom deras frukt’’. Hur Islam behandlar andra religioner kan göras med ett enkelt test; Hur uppförde sig de muslimska ledarna i över tusen år, när de hade makten att ’’sprida tron med svärdet’’?

De gjorde inte det.

Under flera sekel styrde muslimerna Grekland. Blev grekerna muslimer? Försökte ens någon att islamisera dem? Tvärtom. Kristna greker höll de högsta positionerna i den ottomanska administrationen. Bulgarer, serber, rumäner, ungrare och andra europeiska nationer levde under någon tidpunkt under det ottomanska styret och höll fast vid sin kristna tro. Ingen tvingade dem att bli muslimer och de förblev alla hängivna kristna.

Albanerna konverterade till Islam och så gjorde även bosnierna. Men ingen påstår att de gjorde det under tvång. Dom antog Islam för att bli regeringens favoriter och skörda dess frukter.

1099 erövrade korsfararna Jerusalem och massakrerade muslimska och judiska innevånare utan åtskillnad, i namnet av den ömsinte Jesus. Vid den tidpunkten, 400 år in i muslimernas ockupationen av Palestina, var kristna fortfarande de dominerande i landet. Under hela den tiden gjordes inga ansträngningar att pålägga dem Islam. Endast efter utdrivandet av korsfararna från landet, började majoriteten av invånarna att adoptera det arabiska språket och den muslimska tron – och de är förfäder till de flesta palestinierna idag.

Det finns inga bevis alls för att försök gjordes för att påtvinga judarna Islam. Dom är väl känt att under muslimskt styre så upplevde judarna i Spanien en blomstringstid som de inte har upplevt någonstans i vår tid. Poeter som Yehuda Halevy skrev på arabiska, så gjorde även den store Maimonides. I det muslimska Spanien var judar ministrar, poeter, vetenskapsmän. I muslimska Toledo arbetade kristna, judiska och muslimska lärda tillsammans och översatte forntida grekisk filosofi och vetenskapliga texter. Det var verkligen den Gyllene Tidsåldern. Hur kan allt det ha varit möjligt om profeten hade påbjudit ’’spridandet av tron med svärdet’’?

Vad som sker därefter är även mer talande. När katolikerna återerövrade Spanien från muslimerna, så inrättade de ett styre av religiös terror. Judarna och muslimerna presenterades med ett grymt val: att bli kristna, att bli massakrerade eller flytta därifrån. Och vart flydde hundratusentals judar som vägrade att överge sin tro? Nästan alla av dom mottogs med öppna armar i muslimska länder. Sephardi (’’spanska’’) judar bosatte sig i alla de muslimska länderna, från Marocko i väst till Irak i öst, från Bulgarien (då en del av det ottomanska riket) i norr till Sudan i söder. Ingenstans blev de förföljda. De fick inte känna på inkquisitionens tortyr, autodaféns flammor, massakrer, de hemska massutdrivningarna som skedde i nästan varje kristet land, och det ända fram till förintelsen.

Varför? Därför att Islam uttryckligen förbjöd all förföljelse av ‘bokens folk’. I det islamiska samhället, fanns en speciellt plats reserverad för judar och kristna. Dom erhöll inte fullt ut jämlika rättigheter, men nästan. De måste betala en speciell skatt, men var uteslutna från militärtjänstgöring – ett byte som för det mesta var välkommet för många judar. Det sagts att muslimska ledare ogillade varje försök att konvertera judarna till Islam om det så bara var genom en mild övertalning – för det innebar förlorade skatter.

Varje ärlig jude som känner till historien om sitt folk kan inte annat än känna en djup tacksamhet gentemot Islam, som har beskyddat judarna under 50 generationer, medan den kristna världen har förföljt judarna och prövat dem många gånger ’’med svärdet’’ för att få dom att överge sin tro.

Berättelsen om ’’spridandet av tron med svärdet’’ är en ond legend, en av de myter som har växt upp i Europa under de stora krig som utkämpas mot muslimerna – reconquista i Spanien av kristna, korstågen och tillbakadrivandet av turkarna, som nästan erövrade Wien. Jag misstänker att den tyske påven, också han uppriktigt tror på dessa fabler. Det betyder att ledaren för den katolska världen som är en kristen teolog inte ansträngt sig att studera andra religioners historia.

Varför yttrade han dessa ord? Och varför nu?

Det finns ingen flykt från att se dessa ord utifrån bakgrunden av ett nytt korståg av Bush och hans evangeliska supportrar, med hans slogan ‘’Islamfascism’’ och ‘’Globalt krig mot terrorismen’’ – när ‘’terrorism’’ har blivit synonymt med muslimer. För Bushs hantlangare så är detta ett försök att rättfärdiga världens oljeresurser. Det är inte första gången i historien som en religiös sprids för att täcka över de ekonomiska intressenas nakenhet; det är inte första gången som en rövares utflykt blir ett korståg.

Påvens tal sammanblandas med hans avsikter. Vem kan förutse de hemska konsekvenserna?

<http://zope.gush-shalom.org/home/en/channels/avnery/1159094813>

översättning : Islam-Svarar